

OVERDENKING BIJ LC 10 VS 1 T/M 11

Uitgezonden worden daarover gaat ons Bijbelgedeelte. Het is iets waarmee wij in onze tijd niet zo veel mee hebben. We denken dan aan evangelisatie, aan anderen moeten overtuigen en bekeren en krijgen daar al snel een ongemakkelijk gevoel bij. We gaan toch vooral naar de kerk om ons eigen geloof te beleven en te voeden, en ook om anderen te ontmoeten, om samen een gemeenschap te vormen. Dat is al ingewikkeld genoeg, als die gemeenschap kleiner en anders wordt, als we het moeten hebben over kerksluitingen en hoe samen verder. Dat staat op dit moment allemaal onder druk en we hebben er de handen vol aan. Moeten we dan ook nog eens naar buiten treden? De oogst is misschien groot, maar arbeiders zijn er weinig, dat is ook onze verzuchting.

In deze hoofdstukken in het evangelie van Lucas gaat het om het leerling zijn, we hoorden dat ook vorige week. Jezus zei toen dat wie maar steeds achterom blijft kijken niet geschikt is voor het koninkrijk van God. Dat is niet de goede blikrichting. Vanmorgen wordt ons duidelijk gemaakt dat alleen de blik naar binnen richten ook niet de goede blikrichting is voor wie graag leerling van Jezus wil zijn. Als je ernst wil maken met het volgen van Jezus vraagt dat niet alleen dat je samen als gelijkgezinden een hechte gemeenschap vormt, maar ook dat je je vanuit die gemeenschap in de wereld daarbuiten begeeft. Ook voor die eerste leerlingen moet deze beweging in eerste instantie onwennig zijn geweest. Hoe doe je dat, je in de wereld bewegen als leerling van Jezus?

Wat opvalt is dat Jezus zijn leerlingen voor zich uitstuurt. Hij gaat zelf niet mee. Die leerlingen moeten die wereld dus in nog voordat Jezus er zelf zal komen. Ze kunnen niet naar Jezus als bekendheid verwijzen, maar zullen anderen moeten vertellen wie hij is. Ze zullen in hun eigen woorden moeten uitleggen wie hij voor hen is en wat ze van hem hebben geleerd. Wat ook opvalt is dat ze nogal onbeschermd op weg gestuurd worden. Jullie zullen zijn als lammeren onder de wolven, zegt Jezus. Dat klinkt niet heel aantrekkelijk. En ze moeten zonder geldbuidel, zonder reistas, en zelfs zonder sandalen op weg. Zelfs het minimum aan toerusting moeten ze ontberen. Niet alleen in geestelijk maar ook in materiële opzicht kunnen ze zich nergens achter verschansen. Ze zullen volledig afhankelijk zijn van de mensen die ze ontmoeten, aangewezen op hun goedheid.

Het is de tweede uitzending waar Lucas melding van maakt. De eerste was de uitzending van de twaalf. Dat staat in hoofdstuk 9 en die uitzending loopt uit op het verhaal van de wonderbare spijziging. In deze tweede uitzending zijn het er geen 12, maar 72 die op pad gestuurd worden, 6 x zoveel. Waarom 72? In het joodse geloof staat dit getal 72 voor de volken, het is het getal van de totaliteit van alle volken op aarde. Heel de aarde is hier akker voor de oogst, er is geen gebied dat er buiten valt, omdat het te ver weg, te moeilijk, te anders zou zijn. Er is dus geen enkel gebied op deze wereld waar de naam van Jezus

en alles waar die naam voor staat geen betekenis zou hebben. Het getal 72 staat voor die overtuiging.

De enige manier waarop die naam betekenis kan krijgen is dat er mensen voor wie die naam iets betekent zich durven begeven en bewegen in een wereld waar die naam geen vanzelfsprekendheid is, -daarin lijkt die wereld wel op die van ons vandaag, waar het geloof in Jezus alles behalve vanzelfsprekend is-. Die naam moet betekenis krijgen door mensen die aan die naam betekenis willen geven, ermee naar buiten durven treden. Maar hoe doe je dat in vredesnaam? Hoe doet u dat, hoe doe jij dat?

Wat hier wordt gezegd is: allereerst door je open en kwetsbaar en open te stellen. Je dus niet verschanst achter: Wij hebben als kerk een woord voor de wereld. Je niet vanuit de hoogte op te stellen als iemand die wel eens even zal zeggen hoe het zit en hoe het moet. Nu hebben we die neiging vandaag de dag als kerk denk ik wel steeds minder en dat biedt kansen. Want de grondhouding die Jezus hier voorhoudt aan zijn leerlingen is niet de houding van een betweter. Het is de houding van een gast.

Een gast is iemand die het huis van een ander binnengaat. Iemand die zich begeeft op het terrein van die ander en aangewezen is op de gastvrijheid van de ander. *Als jullie een huis binnengaan, zeg dan eerst: Vrede voor dit huis!* Vrede, sjalom, eirene, betekent zoiets als de volheid van het leven en van alle relaties, heil, geluk, vreugde. Het verwijst naar het doel van God, dat het leven in al zijn dimensies goed mag zijn. Vrede voor dit huis! Wat een prachtige wens.

Wat er dan staat is heel veelzeggend. *Als er een vredelievend mens woont, zal jullie vrede met hem zijn: zo niet, dan zal die vrede bij je terugkeren.* Letterlijk staat er: als er een zoon van, een kind van de vrede woont, zal jullie vrede met hem zijn. Het maakt duidelijk dat ook wie de naam Jezus vreemd is, en wie met God onbekend is een kind van de vrede kan zijn. Het evangelie sluit aan bij wat er al is. De beweging komt als het goed is van twee kanten.

Blijf in dat huis en eet en drink wat men je aanbiedt, staat er dan. Wees ontvanger van het goede dat er in dat huis al is en deel dat samen. Neem je intrek in dat huis, ga niet onmiddellijk weer naar de volgende, maar blijf op die plek, beleef het samenzijn, de gemeenschap, neem de tijd, dat is de basis voor ieder goed gesprek over geloof.

Als het goed is komt die beweging van twee kanten. Maar wat als het niet goed is? Heel rustig en nuchter staat er dan: *zo niet, dan zal die vrede bij je terugkeren.* Een afwijzende reactie doet niets af aan de vrede die jij bij je draagt en kan die niet van je afnemen. Konden we dat maar wat meer zien en beleven. Als iemand, wanneer wij in alle openheid en kwetsbaarheid hem of haar het goede wensen en vrede willen dat afwijst,

voelt dat vaak als een klap in je gezicht. Als een afwijzing van onze eigen persoon en dan kan het zijn alsof er niets van ons overblijft.

Misschien is dat wel onze grootste angst om ons met ons geloof te bewegen in de wereld waar geloof geen vanzelfsprekendheid is, de angst dat er niets van over blijft, dat mensen ons de vrede die wij erin vinden van ons af zullen nemen en dat we zelf met lege handen zullen staan. Tegen die angst in klinken deze woorden van Jezus: *zo niet, dan zal die vrede bij je terugkeren.*

Die vrede: het is niet je eigen vrede, je eigen gemoedsrust, het is iets veel groters -het gaat om de vrede van God die jouw eigen persoon ver overstijgt. *Wie jullie afwijst, wijst mij af, en wie mij afwijst, wijst hem af die mij gezonden heeft* zegt Jezus hier. Het gaat hier om veel meer dan om jou persoonlijk. Als je iemand oprecht het goede wenst en je hebt alles gedaan om dat op iemand over te brengen en dat wordt niet begrepen en beantwoord met agressie of onverschilligheid, -laat het dan los. Laat je niet ook zelf meetrokken op een weg van boosheid en gekwetste trots en de wens om het kwade dat naar je toekomt met ander kwaad te beantwoorden. Want dan heb je die ander de macht gegeven om de vrede van God van je weg te nemen. Laat je niet afbrengen van de weg van de vrede.

Niet omdat het niet uitmaakt hoe mensen zich tegenover jou opstellen: wanneer het goede dat mensen oprecht willen geven met kwaad beantwoord wordt en wanneer vrede door mensen wordt veranderd in onvrede, is dat kwaad in Gods ogen. In onze tekst klinken hier woorden als oordeel en aanklacht. Maar het oordeel en de aanklacht zijn al gelegen in de houding van de mensen die de vrede van het evangelie afwijzen. Zij vellen hun eigen vonnis. Het is echt niet nodig om daar nog iets aan toe te voegen en daarmee jezelf te laten verleiden tot agressie. Het gebaar van het afvegen van het stof is veelzeggend: het is een gebaar van het loslaten, het verbreken van de verbinding en het vervolgen van je eigen weg. De rest moet je en mag je aan God overlaten.

Nogmaals: hoe moet je je als leerling van Jezus in de wereld begeven, in de wereld bewegen? Onze tekst zegt het. Door waar je ook bent, in de kerk, op je werk, thuis, samen met anderen, in je doen en laten uit te laten komen dat je anderen ten diepste vrede wenst, de vrede die uit God is. En dat doe je allereerst door je ontvankelijk en dankbaar te betonen voor het goede dat anderen jou bieden, -of die anderen nu de taal van het geloof spreken of niet. Dat doe je ook door je niet door de onvrede van anderen af te laten brengen van de weg waartoe God jou heeft geroepen, door in alle dingen vast te houden aan Zijn goedheid, Zijn barmhartigheid en Zijn vrede die alles en allen omvat.